

Άνθη αγίας Ρωσίας

/ Γενικά

Φωτό:trofonio-odeio3.blogspot.gr

Μανώλης Μελινός

...είναι κανονικός άνθρωπος.

Η πίστη ταυτιζόταν με την τρέλα. Πολλοί ορθόδοξοι προσπαθούσαν να κρύψουν την πίστη τους στα βάθη της καρδιάς τους κι εξωτερικά να μη δείχνουν τίποτα.

Ο επίσκοπος Βαρνάβας ομολόγησε τον Χριστό ανοικτά με όλη τη δύναμη και το περιεχόμενο της καρδιάς του.

Πριν γυρίσει στο Νίζνι Νόβγκοροντ -στις 16 Οκτωβρίου- πήρε πιστοποιητικό από το γιατρό Λέμπεντεφ, ότι πάσχει από υστερονευροπάθεια! Την Κυριακή 1 Νοεμβρίου, μόλις τελείωσε η λειτουργία κλείστηκε στο κελί του. Όλοι άρχισαν να συζητούν ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με τον επίσκοπο. Όταν ύστερ' από ώρες βγήκε, δεν τον αναγνώριζε πια κανείς. Ήταν κομμένα τα μαλλιά του, ξυρισμένο το πηγούνι του, το βλέμμα του άδειο. Φορούσε παλτό κι από κάτω φαινόταν κομμένο το ράσο του. Έτρεχε στους δρόμους. Όταν πήγε στη Μητρόπολη, τον έπιασαν και τον έστειλαν στο ψυχιατρείο.

Όταν ένας αρχιμανδρίτης από την πόλη Πετσόρα -ο π. Πορφύριος- τα είδε όλ' αυτά

κι άκουσε πολλά περισσότερα, είπε: «Δεν πιστεύω πως ο δεσπότης τρελάθηκε. Απλώς πήρε την απόφαση να γίνει διά Χριστόν σαλός· Αυτό είναι».

Η νοσοκόμα που τον παρακολουθούσε, έλεγε ότι «δεν μιλάει, αλλά συνεχώς ετοιμάζεται κάπου να πάει, λες και είναι ο υπηρέτης που ετοιμάζεται να πάει στ' άφεντικά του. "Όταν ρωτούν τ' όνομά του, λέει κάθε φορά, άλλ' αντ' άλλων». Σε τρεις ημέρες τον πήραν στο σπίτι τους, το ζεύγος Καρέλιν που ήταν πνευματικά παιδιά του. Εκεί ζούσε ήρεμα, δεν δεχόταν κανένα, προσευχόταν πολύ και συνέγραφε το βασικό βιβλίο της ζωής του, για την ορθόδοξη ασκητική, με τίτλο «Οι αρχές της τέχνης της αγιότητας». Κι εκεί όμως, δεν τον άφησαν ήσυχο.

Τον συνέλαβαν κατ' επανάληψιν και τον φυλάκισαν. Στη φυλακή, με το ρυθμό ζωής που παρουσίαζε, ήταν πολύ άνετος. Επειδή νόμιζαν πώς ήταν τρελός, μπορούσε ανοικτά να κηρύσσει τη διδασκαλία του Χριστού! Την εποχή εκείνη, ο πρώην υποτακτικός του ο Κωνσταντίνος Νελιούντωφ έγινε ιερομόναχος, με τ' όνομα Κυπριανός. Κάλεσε και πήρε κοντά του τον Γέροντά του Βαρνάβα, στην πόλη Κιζιλ-Ορντά, στις μουσουλμανικές περιοχές της Ασίας. Εκεί, ο επίσκοπος με λίγους υποτακτικούς, ίδρυσε ένα μικρό μυστικό μοναστήρι.

Όταν όμως έστειλαν στη Μόσχα τον π. Κυπριανό, έφυγε μαζί του και ο επίσκοπος. Την άνοιξη του 1933 συνέλαβαν τον π. Κυπριανό. Πήγαν να συλλάβουν -για πολλοστή φορά- και τον Βαρνάβα. Ήταν πολύ άρρωστος και δεν μπορούσε να σηκωθεί από το κρεβάτι. Οι άνθρωποι της ΚΑ ΓΚΕ ΜΠΕ κράτησαν κάποιους υποτακτικούς του και μοναχές που βρίσκονταν κοντά του.

Όταν βελτιώθηκε κάπως η υγεία του, πήγε ο ίδιος στα Γραφεία της ΚΑ ΓΚΕ ΜΠΕ στην οδό Λουμπιάνκα. Μόλις έφτασε, άνθρωποι της υπηρεσίας πήγαν στο διαμέρισμά του κι άρχισαν να ψάχνουν. Εκεί, στην οδό Λουμπιάνκα τον ανέκριναν, τον χλεύαζαν, τον ρωτούσαν ειρωνικά: «Δεν καταλαβαίνετε γαλλικά»; Οι ταλαίπωροι, δεν ήξεραν τι σημαίνει διά Χριστόν σαλός και απλώς, τον θεωρούσαν σχιζοφρενή... Κάποιοι ισχυρίζονταν ότι δεν ήταν απλός αρχιερέυς, αλλά βασικός συνεργάτης του πατριάρχου Τύχωνος.

Προσπαθούσαν ν' αποσπάσουν ομολογία από τους υποτακτικούς του, ότι είναι καλά και κάνει τον τρελό! Οι δόκιμοι, με τη βοήθεια του Θεού, δεν φοβήθηκαν και κράτησαν το στόμα κλειστό. Έτσι, οι ανακριτές στηρίχθηκαν στην κατηγορία (!!) ότι δημιούργησαν κρυφά μοναστήρι και τους καταδίκασαν σε εξορία τριών χρόνων. Παράλληλα, τον επίσκοπο και τον π. Κυπριανό τους καταδίκασαν τρία χρόνια σε στρατόπεδο συγκεντρώσεως.

Περπατώντας έφτασαν στα μέρη της Σιβηρίας! Καθώς βρίσκονταν στα όρη Αλτάι,

ο Βαρνάβας έλαβε το χάρισμα της προορατικότητας. Του αποκάλυψε ο Κύριος όλα όσα τον περίμεναν, ακόμη και που βρίσκεται το πρώτο στρατόπεδο όπου θα έμενε. Έκτοτε, πριν από κάθε καμπή της ζωής του, ο Κύριος του παρουσίαζε την εξέλιξη, τις δοκιμασίες κ.λπ. Αυτό ήταν μεγάλο δώρο του Θεού. Για τον ασκητή, δεν είναι φοβερές οι δοκιμασίες. Άσχημα νιώθει όταν αισθάνεται ότι δεν έχει τον Θεό κοντά του. Νιώθει ορφανός. Σε λίγο διάστημα, ο επίσκοπος έμεινε δίχως πνευματική συντροφιά. Το πνευματικό του ανάστημα -ο ιερομόναχος Κυπριανός, απόγονος των πριγκίπων της Γεωργίας- δεν βγήκε πια από τη φυλακή.

Έφυγε για την αγκαλιά του Θεού, που τόσο λάτρεψε και τίμησε και δόξασε ως το τέλος, στις 16 Ιουνίου 1934. Εκεί, στο στρατόπεδο, ο επίσκοπος Βαρνάβας αρνήθηκε να δουλεύει για το αθεϊστικό καθεστώς. Τον έβαλαν στο χειρότερο μπλόκ, μαζί με τους εγκληματίες. Όσο μπορούσε, έφευγε για να μην ακούει τις αισχρές διηγήσεις και τις βρισιές...

Όταν τον ρωτούσαν οτιδήποτε, απαντούσε ακαταλαβίστικα... Ο γιατρός του στρατοπέδου τον έστειλε στο ψυχιατρείο. Επειδή όμως ήταν γεμάτο από επικίνδυνους ψυχασθενείς, σε δύο μήνες τον επανέφεραν στο μπλόκ. Εκεί υπηρετούσε μια κρυπτοχριστιανή γιατρός, η Μαρία Κουζμίσινα. Είχε-λόγω της ιδιότητάς της-το δικαίωμα να βγαίνει από τη ζώνη του στρατοπέδου.

Κάπου-κάπου, κρυφά φυσικά, πήγαινε σε μια εκκλησία. Μια φορά, καθώς επέστρεφε άκουσε τη φωνή του ασθενούς Μπελιάγιεφ (έτσι αποκαλούσαν τον επίσκοπο Βαρνάβα, με το επίθετό του), να της λέει: «Πολύ καλά κάνετε και κοινωνήσατε σήμερα, Μοναχή Μιχαήλα! Βοήθειά σας!». Η γιατρός τα 'χασε. «Που ξέρει αυτός πώς είμαι κρυπτομοναχή και ποιός να είναι», συλλογίστηκε έντρομη. «Εδώ, κανείς δεν γνωρίζει το παραμικρό. Όλοι με ξέρουν γιατρό. Η κουρά μου έγινε κρυφά· μα τι γίνεται;».

Τον πλησίασε και με αυστηρό ύφος -τάχα αδιάφορο- του είπε: «Παρόλο που είμαι κοσμική γιατρός, κάποια χαρακτηριστικά γνωρίσματα σε κάνουν να πιστεύεις ότι δεν είμαι μία συνηθισμένη γιατρός». «Προσευχήθηκα», της απάντησε εκείνος, «στον Θεό και τον ρώτησα: Ποιά είναι αυτή η καλή κυρία; Τότε είδα μπροστά μου ένα χωράφι με ώριμα στάχυα. Εσείς βγαίνατε από το χωράφι, με ενδυμασία μοναχής. Πίσω σας στεκόταν προστατευτικά ο αρχάγγελος Μιχαήλ!». Η κρυπτομοναχή γιατρός ένιωσε την καρδιά της να πετάει από χαρά, καθώς ο Θεός κάτω απ' αυτές τις συνθήκες της αποκάλυψε έναν άγιό Του!

Κάποια στιγμή, τον έβαλαν και πάλι στο ψυχιατρείο. Με την διόραση που του έδωσε ο Θεός, «έβλεπε» ότι μέσα στα σώματα των ασθενών έμπαιναν οι δαίμονες και τους βασάνιζαν. Οι θάλαμοι έμοιαζαν κολαστήριο· Ασφυκτικά γεμάτοι και

βρώμικοι. Από παντού ακούγονταν φωνές. Όμως και σ' αυτές τις συνθήκες, ο επίσκοπος έγραφε τα βιβλία του. Μερικές φορές, καθώς έγραφε, δαιμονισμένοι πήγαιναν και τον χτυπούσαν. Αγόγγυστα δεχόταν τις ταπεινώσεις και τους εξευτελισμούς.

Το Μάρτιο του 1937, έφτασε από τη Μόσχα η εντολή «ν' απελευθερωθεί ο τρελός δεσπότης»! Έτσι, η ζωή του διά Χριστόν σάλον -σύμφωνα με την πρόρρηση της οσίας Μαρίας Ιβάνοβνα- ήταν σαν να σκεπάσθηκε από ένα πέπλο.

Όταν απελευθερώθηκε, πήγε στην πόλη Τόμσκ. Τον ακολούθησε η πνευματική θυγατέρα του, η μοναχή Βέρα Βασίλιεβνα. Έν τω μεταξύ τελείωσε ο πόλεμος, αλλά η πείνα μάστιζε τους πληθυσμούς. Τους χορηγούσαν τριακόσια γραμμάρια ψωμί στον καθένα. Δεν υπήρχαν ξύλα. Με χίλιες δυο δυσκολίες, καλλιεργούσαν λίγες πατάτες, τις οποίες όμως κάποιои έκλεβαν... Τα Χριστούγεννα, εκείνη τη χρονιά, τα πέρασαν με μεγάλες δυσκολίες. Όμως ο Κύριος δεν τους άφησε. Η Μοναχή Βέρα εργαζόταν σε νοσοκομείο. Από το φαγητό που της έδιναν, το μισό το έπαιρνε στο σπίτι. Ούτε η πείνα, ούτε το κρύο, ούτε οι κίνδυνοι κατόρθωσαν να εμποδίσουν τον επίσκοπο από την πνευματική πορεία του. Η Μοναχή Βέρα του πήγαινε άχρηστα χαρτιά από το νοσοκομείο κι εκείνος στην πίσω λευκή πλευρά τους, με το φως του καντηλιού και με μελάνι που μόνος είχε φτιάξει, έγραφε... Μέσ' απ' αυτά, αντλούμε σημαντικές πληροφορίες για τα γεγονότα της εποχής εκείνης. Θέλοντας ο επίσκοπος Βαρνάβας να προσελκύσει όλους αυτούς που ήσαν αδιάφοροι στην πίστη, έγραψε για τις αρχές της χριστιανικής πίστεως και ηθικής, με τη μορφή της λογοτεχνίας. Έτσι, είδαν το φως της δημοσιότητας μυθιστορήματα, όπως «η νύφη» και «το μυστικό της πόρνης».

Ζητώντας περισσότερη ησυχία, πήγε μαζί μέτή Μοναχή Βέρα στο Κίεβο. Τον κάλεσε η Ζίνα Πετρουνέβιτς, πρώην κρατούμενη στο ίδιο στρατόπεδο. Στην αρχή κατοίκησαν σε δύο υγρά δωματιάκια, δίχως παράθυρα... Πολλά πνευματικά τέκνα του, ήθελαν να τον βοηθήσουν, αγοράζοντας ένα κρεβάτι, μια ντουλάπα κ.λπ. Εκείνος τους απέτρεπε, λέγοντας: «Πρέπει να ζούμε έτσι, ώστε αν κάποια στιγμή μας πουν αφήστε τα όλα και φύγετε, να μπορούμε άνετα να το κάνουμε»!

Επίσης, τους έλεγε: «Δεν θέλω από σας τίποτε. Ούτε να μη τρώτε επί μέρες, ούτε να κοιμάστε σε γυμνά σανίδια, ούτε άλλες υπερβολές. Θέλω όμως να στηλιτεύετε τον εαυτό σας, για ό,τι κακό -εμφανώς ή αφανώς- κάνει. Μή δένεστε με τα υλικά πράγματα». Όταν έβλεπε κάποιον να είναι προσκολλημένος σ' ένα αντικείμενο, τον έβαζε να το δωρήσει!

Έτσι, με ποιμαντική και συγγραφή, έφτασε το 1963. Μόλις ολοκλήρωσε τα βιβλία του για την ασκητική και τους βίους παλιών και νέων ασκητών, μάζεψε στις 17

Απριλίου τα πνευματικά του τέκνα, γιατί προαισθάνθηκε το τέλος του. Τα νουθέτησε και τα ευλόγησε. Ο Κύριος τον εκάλεσε για να τον αναπαύσει στις 6 Μαΐου του ίδιου χρόνου. Την ώρα της κοιμήσεως, το πρόσωπό του έλαμψε! Ο ιερέυς που έκανε την κηδεία, κοιτάζοντας εκστατικά το πρόσωπό του, είπε: «Αυτό είναι πρόσωπο άγιου».

Το ιερό σκήνωμα ετάφη στο κοιμητήριο Μπάικοφ, κοντά σε γκρεμισμένο ναό της αγίας Σκέπης. Ο τάφος του έγινε λαϊκό προσκύνημα.

Με τον άθλο της διά Χριστόν σαλότητος, σήκωσε το βαρύ σταυρό του ονειδισμού και της ταπεινοφροσύνης. Με το μαρτύριο αυτό και το πνευματικό αίμα του, πότισε το δένδρο της Εκκλησίας στην αμαρτωλή γή μας. Ο Θεός, διά πρεσβειών του, πάντοτε να μας ευλογεί.

Αποσπάσματα από έργα του

Στον άνθρωπο χρειάζεται κόπος για την προσευχή. Χωρίς κόπο δεν λογίζεται η προσευχή. Ο μεγάλος άγιος των τελευταίων ετών, ο άγιος Ιωάννης της Κρονστάνδης μας λέει: «Πρέπει να μάθετε να προσεύχεστε. Ν' αναγκάζετε τον εαυτό σας στην προσευχή. Όσο περισσότερο τον αναγκάζετε στην αρχή, τόσο ευκολότερο θα είναι στη συνέχεια». Οι άνθρωποι αποφεύγουν τις ακολουθίες, δεν κάνουν αγώνα, δεν θέλουν θλίψεις κι όλ' αυτά γιατί ψάχνουν τη λανθασμένη γαλήνη, όπως αυτοί την εννοούν. Αυτό δεν είναι γνήσια ηρεμία, αλλά πνευματική νωθρότητα. Ουσιαστικά, είναι παραφροσύνη. Ο Κύριος όμως μας διδάσκει κάτι άλλο: «Θα είσαστε θλιμμένοι στον κόσμο αυτό και με την υπομονή σας θα σώσετε την ψυχή σας». Ο απόστολός Του, έλεγε: «Με πολλές δυσκολίες θα εισέλθουμε στη Βασιλεία των Ουρανών». Η προσευχή που γίνεται έτσι όπως λέει και θέλει ο Θεός, έχει μεγάλη σημασία, διότι παραλύει τη δράση των δαιμόνων, οι οποίοι προσπαθούν μέρα-νύχτα να εμποδίσουν τον άνθρωπο να σωθεί. Ο κόπος στην προσευχή και γενικότερα στην πνευματική προσπάθεια είναι ωφέλιμος, διότι έτσι ο άνθρωπος εκτιμάει αυτό που αποκτά με μεγάλη προσπάθεια. Αυτό που ζητάμε από τον Θεό, θα μπορούσε να μας το ικανοποιήσει αμέσως, δίχως κανένα κόπο δικό μας. Όμως, πολλές φορές αργεί να μας δώσει. Κι αυτό, για το καλό μας είναι. Μας βοηθεί να αυξάνει η πίστη και να εντείνονται οι πνευματικές προσπάθειές μας. Ακόμα κι αν η προσευχή μας είναι ψυχρή και βαριά και νιώθουμε ότι απογοητευόμαστε, δεν πρέπει να σταματάμε. Πρέπει να πολεμάμε, να εντείνουμε τις προσευχές μας και ο φιλεύσπλαγχνος Κύριος θα δει την αδυναμία μας και θα μας ελεήσει.

ΑΝΘΗ ΑΓΙΑΣ ΡΩΣΙΑΣ

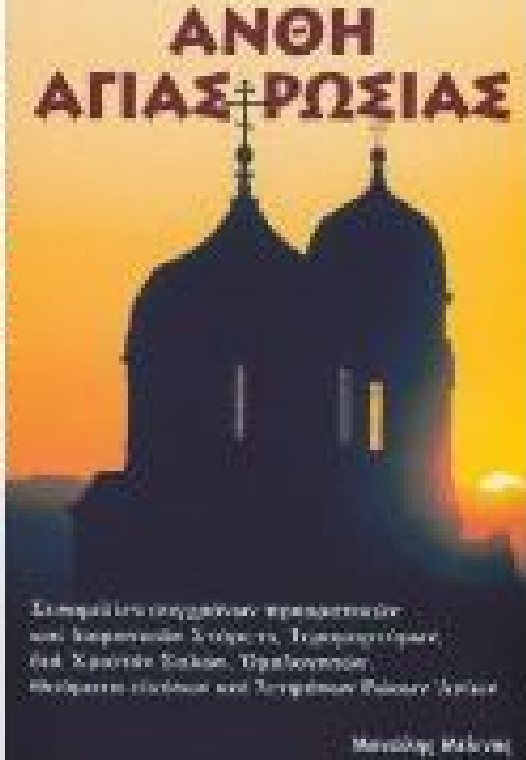

Μανώλης Μαλινός

ΑΝΘΗ ΑΓΙΑΣ ΡΩΣΙΑΣ

Μανώλης Μαλινός

ΑΝΘΗ ΑΓΙΑΣ ΡΩΣΙΑΣ

Στηρώδητο συγγραφέων προφορτικών
και λογοτεχνικών έργων, Τελεμαχίδου
και Σπυρίδου Σαλίου, Ορφανόπουλου,
Μαζουράκη, Μανώλη και Τσιφλιδάκη Πάουλο Λαίλα

Μανώλης Μαλινός